

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 019222 19 Kž 2
Sarajevo, 30.09.2019. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Ismete Mujanović i Slavka Pavlovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Senke Herić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M. B., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. i Laka tjelesna ozljeda iz člana 173. stav 1., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog M. B. izjavljenoj protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019222 19 Kv 3 od 09.09.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.09.2019. godine, donio je

R J E Š E N J E

Žalba branitelja optuženog M. B. izjavljena protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019222 19 Kv 3 od 09.09.2019. godine, odbija se kao neosnovana.

O B R A Z L O Ž E N J E

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019222 19 Kv 3 od 09.09.2019. godine prema optuženom M. B., protiv koga je u toku krivični postupak zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. i Laka tjelesna ozljeda iz člana 173. stav 1., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), produžen je pritvor koji može trajati najduže dvije godine nakon potvrđivanja optužnice i prije izricanja prvostepene presude, s tim da je sud obavezan svaka dva mjeseca vršiti kontrolu opravdanosti pritvora pa, po tom rješenju, pritvor optuženom može trajati najduže do 09.11.2019. godine ili do nove odluke suda. Prema optuženom je pritvor produžen iz razloga propisanog u članu 146. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH).

Protiv navedenog rješenja žalbu je izjavio branitelj optuženog M. B., advokat D. Ć. iz T., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene odredaba ZKP FBiH, s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine i optuženi odmah pusti na slobodu ili da se ukine mjera pritvora i optuženi pusti na slobodu, uz izricanje jedne od mjera zabrane iz člana 140. ZKP FBiH.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. u vezi sa članom 338. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Osporavajući navedeno rješenje, branitelj optuženog u žalbi najprije navodi da prvostepeni sud uopće nije razmotrio činjenice koje idu u prilog njegovom branjeniku koje je iznio na ročištu održanom dana 09.09.2019. godine, povodom prijedloga tužiteljstva za produženje pritvora optuženom. Međutim, suprotno iznesenim žalbenim navodima branitelja, iz obrazloženja pobijanog rješenja slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu navode branitelja optuženog iznesene na pomenutom ročištu koji se odnose kako na osporavanje osnovane sumnje kao općeg uvjeta za produženje pritvora, tako i na one koji se odnose na osporavanje posebnog pritvorskog osnova i o tome dao određene razloge, koji se žalbom ne dovode u pitanje. Osim toga, branitelj optuženog u žalbi ne konkretizuje eventualno koje činjenice su iznesene na ročištu održanom povodom prijedloga tužiteljstva za produženje pritvora, a da nisu razmotrene od strane prvostepenog suda, pa se ovakav žalbeni prigovor zbog svoje paušalnosti nije ni mogao uzeti u razmatranje.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da se iz prijedloga tužiteljstva za produženje pritvora i iz obrazloženja pobijanog rješenja „ne može ustvrditi da postoje osnovni uvjeti za izricanje mjere pritvora optuženom“. Branitelj smatra da tužitelj nije uspio dokazati da postoji osnovana sumnja da je optuženi učinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret i koja su bila osnov za donošenje pobijanog rješenja.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog nisu osnovani.

Iz pobijanog rješenja slijedi da se prvostepeni sud (strane 2. do 5. obrazloženja) pozvao na konkretne dokaze, pri tome navodeći i njihovu sadržinu, na kojima temelji svoj zaključak da postoji osnovana sumnja da je optuženi učinio krivična djela koja mu se u konkretnom predmetu stavljaju na teret. Nijedan od dokaza, kao ni njihova sadržina, na kojima se temelji pomenuti zaključak prvostepenog suda se žalbom branitelja optuženog ne dovodi u pitanje, niti se žalba uopće bavi datim razlozima u pobijanom rješenju. Stoga se ni pravilnost pobijanog rješenja ne može dovesti u pitanje samo paušalnim žalbenim navodima da tužiteljstvo nije uspjelo dokazati da postoji osnovana sumnja da je optuženi učinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret.

Neosnovano se prvostepeno rješenje osporava navodima branitelja optuženog da svi dokazi predočeni uz prijedlog kantonalnog tužiteljstva ukazuju da, kako se navodi u žalbi, optuženi nije mogao učiniti krivična djela za koja se tereti nego da se radilo o nužnoj odbrani. Najprije, branitelj optuženog se u žalbi ne poziva ni na jedan konkretni dokaz kojim bi se potkrijepila iznesena žalbena tvrdnja, da je optuženi u konkretnom slučaju postupao u nužnoj odbrani. Osim toga, prvostepeni sud je u svom rješenju (strana 5. obrazloženja) dao određene razloge zašto smatra neosnovanim navode optuženog i njegovog branitelja da su predmetna krivična djela za koje se optuženi tereti učinjena u nužnoj odbrani, koji razlozi se ni žalbom ne dovode u pitanje.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da, zbog nedostataka dokaza o postojanju osnovane sumnje da je optuženi učinio krivična djela za koja se tereti kao općeg uvjeta za pritvor, nije bilo uvjeta za produženje pritvora optuženom iz osnova propisanog u članu 146. stav 1. tačka a) ZKP

FBiH. Međutim, kako je prvostepeni sud u pobijanom rješenju dao određene i konkretne razloge za svoj zaključak da postoji osnovana sumnja da je optuženi učinio krivična djela za koja se tereti, koji razlozi nisu ni žalbom branitelja dovedeni u pitanje, neosnovanim se ukazuju izneseni žalbeni navodi, da zbog nepostojanja osnovane sumnje kao općeg uvjeta, nije bilo osnova ni za produženje pritvora optuženom iz navedene zakonske odredbe.

Pravilnost zaključka prvostepenog suda o postojanju posebnog pritvorskog osnova iz člana 146. stav 1. tačka a) ZKP FBiH ne dovodi u pitanje ni žalbeni navod branitelja optuženog da je cilj optuženog da se ovaj krivični postupak završi, da će on sve učiniti da dokaže svoju nevinost, što podrazumijeva njegovo aktivno učešće u postupku, te da je optuženi izrazio spremnost da da obećanje pred nadležnim sudom da će uvijek biti dostupan u ovom postupku koji se vodi protiv njega. Izneseni žalbeni navodi, osim što nisu ničim potkrijepljeni i paušalnog su karaktera, ne dovode u pitanje činjenice i okolnosti na kojima se temelji zaključak prvostepenog suda o postojanju pritvorskog osnova iz navedene zakonske odredbe, a koje je cijenio prvostepeni sud. Činjenice i okolnosti koje je naveo i cijenio prvostepeni sud, a prije svega da je optuženi strani državljanin, bez zaposlenja i stalnog prebivališna u Bosni i Hercegovini, da u Bosni i Hercegovinu nema imovinu, ni porodicu niti bilo šta što bi ga vezalo za ovu zemlju, da po dolasku u Tuzlu živi na autobuskoj stanici i sa ostalim migrantima svim silama želi otići u zemlje Evropske unije, se žalbom branitelja ne dovode u pitanje a one, i po ocjeni ovog suda, su pružile dovoljno osnova prvostepenom sudu za zaključak da postoje okolnosti koje ukazuju na opasnost od bjekstva optuženog u smislu odredbe člana 146. stav 1. tačka a) ZKP FBiH.

Navodi u žalbi branitelja optuženog da se treba imati u vidu teška ekonomska situacija i porodične prilike optuženog se nisu mogli prihvatiti osnovanim, a tim prije što se ni u žalbi ne iznose razlozi od kakvog uticaja su navedene okolnosti na pravilnost pobijanog rješenja.

Prema stanju u spisu slijedi da je identitet optuženog u konkretnom predmetu utvrđen na osnovu izjave samog optuženog koji je ovlaštenim službenim osobama saopćio svoje osobne podatke. Te podatke optuženi je potvrdio i na ročištu održanom povodom prijedloga tužiteljstva za produženje pritvora, kako to slijedi iz sadržine zapisnika sačinjenog dana 09.09.2019. godine. Tačnost podataka o identitetu optuženog se ni žalbom branitelja ne dovodi u pitanje. Stoga se neosnovanim ukazuju žalbeni navodi branitelja u kojima ističe da je identitet optuženog utvrđen isključivo na osnovu njegovog iskaza i da to predstavlja „tešku povredu ZKP FBiH i osnov za ukidanje pobijanog rješenja“ jer ni branitelj u žalbi ne ukazuje eventualno koja odredba ZKP FBiH je povrijeđena postupanjem na navedeni način, pa je iznesena žalbena tvrdnja paušalnog karaktera.

U obrazloženju svog rješenja (strana 6. pasus 2.) prvostepeni sud je naveo konkretne razloge zašto smatra da se određivanjem blažih mjera optuženom ne bi mogla postići ista svrha kao i pritvorom, koji razlozi se ni žalbom branitelja ne dovode u pitanje. Stoga se nije mogla prihvatiti osnovanom samo paušalna tvrdnja branitelja da su postojali svi uvjeti za izricanje jedne od mjera zabrane optuženom iz člana 140. ZKP FBiH i da nije neophodno zadržavanje optuženog u pritvoru.

Radi svega naprijed izloženog ovaj sud je, na osnovu člana 337. stav 3. ZKP FBiH, odlučio kao u izreci ovog rješenja te žalbu branitelja optuženog M. B. odbio kao neosnovanu.

Zapisničar
Senka Herić,s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević,s.r.